

Blazsetin István versei

Boldogság (Sreca)

Sok tavasz suhant el
folyóm partjai mellett.
És én mindegyiknél egy pillanatra
meg-megálltam,
CSILLAGOT választani
magamnak.

Vers a szürke boldogságról (Pjesma o Sivoj Sreci)

Esik!
Egyenletes zörejek gurguláznak a csatornában.
Folynak a vizek,
telnek a patakok,
zúgnak a folyók.
Varjak röpködnek a végtelenben.
Szürke Boldogság látogatott meg irodámban.
Az eső Szürke Boldogsága.
Bemelegedett a mesébe mint tévériporter,
mikor magát találja első személyként.
Belemerült a mesébe kitérve lelkét:
– Én a Szürke Boldogság vagyok.
Sem sárga, sem vörös, sem zöld, sem fehér.
Csak szürke.
Szürke és semmi más!
Szürke és kész.
Szürke és punktum!
Feketíthetsz, fényesíthetsz, vörösíthetsz,
én mégis szürke maradok.
Olyan-amilyen.
Szürke és kész!
Meg kell békélned a ténnyel.
Így nekem is jobb.
Fogadj el. Gyömöszölj szívedbe s meglátod
elegendő leszek az életedhez.
Tudom én!
Szeretnél látni zölden, vörösén, sárgán barna
és narancs színben.
Csak a szürkét nem szereted.
De ma ilyen vagyok.
Meg kell tudnod: Szürke szín a kedvenc színem.
Ha hunyorítasz, mind amit eddig élvezettel néztél
szürke színűvé válik.
Eltűnnek a háztetők, fák, lámpák,
emberek és az ezerszínű esernyők,
és mind belém, szürke színembe vegyül.
Végy el!
Tarts meg!
Meglátod: Napról napra kedvesebb leszek neked.

Vers a hajról (Pjesma o kosi)

Ősz barna mezejébe fontam be a hajad.
Selymeset, fényeset a hideg őszi esőbe.
Selymeset, feketét levelek színébe.
A megfagyott cseppbe, az ezüstös dérbe,
közelgő telünk ködös szemeibe
fontam be a hajad.
Zúg, zúzmarával,
sárgászöld epeszínnel ősz álmaiban,
tél enyhe árnyában,
beleszöve az árnyékba,
selymesen jajgat,
simogat és él.
Él a poros, hamvas mezei fűben
befedve sárga, sáros álmokat.
Ez az átkozott fekete haj.
Idegek szenvedélye – agycsomók szövete.
Átkozott fekete haj!
Ősz barna mezejébe fontam be a hajad.
Selymeset, fényeset a hideg őszi esőbe.
Szívem könnyező álmaival vágja érzékeimet.
Átkozott fekete haj!
Látom mezítláb a sáros koszos mezőkön.
Ősz tépett ingén fut szétbomolva,
befonva álmaimat ősz barna mezejébe.
Menekül jajongva, befonva álmokat – fekete álmokat.
Ősztöneim hálójában vonaglik,
S szívem ideges rángatózásának ritmusában.

Emlékek (Uspomene)

Hallhatatlan részecskék keringenek
valami csodálatos mágneses térben.
Mágikus vonzaskörökben közelednek.
Közelednek és távolodnak.
Távolodnak és közelegnek.
De soha, soha el nem tűnnek.

Sirály (Galeb)

Fehér madár: a tenger dala.
Madár és dal.
Szabadság – Diadal!

Blazsetin István 1941. október 24-én született a bácskai Hercegszántón. Fiatal tanítóként került Tótszerdahelyre, és élete végéig hú maradt ehhez a Mura menti horvát településhez. 1989-ben a Horvát Írószövetség tagja lett. Haláláig az Országos Horvát Önkormányzat oktatási tanácsadójaként dolgozott. 2001. március 24-én hunyt el.